

מעשה טוב – סיפור לראש השנה

לשון"סית רות זימלמן,

החלטתי לעשות מעשה טוב לקראת ראש השנה. מעשה שבאמת יהיה טוב. זה התחיל מאיזו תוכנית ששודרה בטלוויזיה לקראת ראש השנה ובה אחד המוזמנים אמר שמי ששמח בראש השנה יהיה שמח כל השנה. לקחתי את המשפט הזה ועשיתי את אחד הדברים שאני הכי אוהב לעשות - לשחק עם המחשבה שמאחורי המשפט. לקחת אותה ולנסות להבין אותה לעומק, כי יש משפטים שבאמת מסתתרת מאחוריהם מחשבה עמוקה מאוד. תהייתי אם זה נכון גם לגבי עצב, כלומר, אם אני אהיה עצוב בראש השנה האם זה נכון שאני אהיה עצוב בשאר השנה? אבל אז, משום מקום, הגיעה שאלה מאוד מעניינת שהיה לי די קשה להתמודד עמה - אם אני עושה מעשה טוב בראש השנה, מה זה אומר לגבי המשך השנה? חשבתי על זה כמה שעות ולא ממש הצלחתי למצוא תשובה... ניסיתי להבין מה המשמעות של מעשה טוב, אם בכלל יש לו משמעות.

אחרי שהייתי בעיר קצת זמן חזרתי הביתה באוטובוס, הנסיעה לקחה משהו כמו 40 דקות. כמה דקות אחרי שעליתי לאוטובוס שמעתי שיחה מעניינת בין שני אנשים שישבו לפני. הם היו שני צעירים שהיו בתנועת נוער כלשהי שלא הצלחתי לזהות מהי (רק ראיתי שהם עם חולצה כחולה). הם הכינו פעולה לעשרת ימי תשובה שהשאלה הנשאלת במרכז הפעולה היא: **האם מעשה טוב של אדם טוב נחשב יותר ממעשה טוב של אדם לא טוב?** השאלה הזאת העסיקה אותי לא מעט זמן במשך הנסיעה. האם זה באמת משנה מי עושה את המעשה הטוב? האם יש לזה משמעות?

נזכרתי בשיחה שהייתה לי עם עובדת סוציאלית אחת שעזרה לכל מיני ילדים שמתקשים להכנס לכל מיני מסגרות. היא ניסתה לתמוך בהם כמה שיכלה, רק שיראו שאם הם רוצים הם מסוגלים להתמודד עם כל מסגרת שהיא.

היא סיפרה לי קצת על העבודה ועל כל מיני ילדים שהיום כבר הרבה יותר קל להם להיות בכל מיני מסגרות.

אמרתי לה שזה רק מראה כמה היא טובת לב בעצם זה שהיא עובדת סוציאלית שעושה משהו שהוא כל-כך לא מובן וכל-כך לא פשוט.

היא לא הסכימה איתי. היא אמרה לי שזה שהיא עושה את זה לא הופך אותה להיות טובה יותר. ככה לפחות היא רואה את זה...

פעם אחרת שנפגשנו הזכרתי לה את אותה שיחה ואמרתי לה שבעיני היא לא רואה את זה נכון - בעיני, בגלל שהיא אדם טוב היא עושה את מה שהיא עושה, ולא ההפך.

ירדתי מהאוטובוס, חשבתי על שוב על כל הרעיון הזה של לעשות משעה טוב לקראת ראש השנה ואז חשבתי שאולי קודם כל אני צריך לשואל את עצמי **איזה בנאדם אני רוצה להיות, איזה בנאדם אני רוצה להיות** ב**שנה החדשה** ורק אז לחשוב על שאר הדברים שינבאו מכך.

קצת לפני שהגעתי הביתה ניגש אלי אדם אחד. הוא בהה בי כמה שניות. לאחר מכן הוא התחיל לדבר ואמר שאין לו כסף לקנות אוכל לחג, כדי שהוא יוכל לעשות ארוחה ושאל אותי אם אני יכול לעזור לו קצת. הוא הושיט לי את ידו וחיכה כמה שניות. נתתי לו עשרים שקל בתקווה שזה קצת יעזור לו ושהוא יצליח לבסוף לעשות ארוחת חג. שלפחות את השנה הוא יפתח בצורה טובה.

נפרדתי ממנו לשלום ואמרתי לו שלא משנה מה יהיה - העיקר שתהיה לו שנה טובה.

בסעודת החג ישבתי בשקט ומדי פעם חשבתי על אותו בנאדם. ניסיתי לחשוב מה נמצא אצלו על השולחן, איך הוא מרגיש עם מה שיש לו. האם באמת עזרתי לו לעשות ארוחת חג?

השאלה או המחשבה הכי מעניינת שעלתה לי הייתה בזמן שאכלנו תפוח בדבש: **תהייתי אם המתוק שאני מרגיש בפה זהה למתוק שהוא מרגיש.**

שתהיה לכולכם שנה טובה ומתוקה! 🍏

ללמוד מהצום – סיפור ליום כיפור

אתם זוכרים את אותו אחד מהסיפור הקודם?
רצה הגורל ופגשתי אותו באחד מהימים הנוראים, הימים הללו של הסליחות. זה היה בסיור סליחות בעיר העתיקה, ממש לפני הזריחה הלכנו, אני ועוד כמה חברה שהיו בסיור, לסליחות בבית כנסת שנמצא בסמוך לכותל. היינו כבר עייפים וגמורים מהסיור הארוך - שהיה גם מרתק ביותר - והעייפות התחילה ממש שנכנסו לסליחות באותו בית כנסת. פתאום אני רואה גב של מישהו שנראה לי מוכר, מנסה לזכור מאיפה אבל לא מצליח ומשכנע את עצמי שזאת רק העייפות. אשר גורמת לי לחשוב שהוא מוכר.

ממש שניה לפני שהסליחות נגמרו יצאנו מאותו בית כנסת. הרגשתי טפיחה קלה על השכם וקול מוכר אמר לי "אני חייב לך תודה". הסתכלתי אחורה וראיתי את אותו אחד מהסיפור הקודם שנתתי לו כסף.

הוא רצה להגיד לי משהו. יצאנו מבית הכנסת כדי לא להפריע לסוף הסליחות, השמיים כבר היו סגולים וזה הרגע שבו אתה מבין שמתחיל יום חדש.

"רק שתדע לך שבזכותך ובזכות אנשים כמוך הדבש שלי בראש השנה היה הרבה יותר מתוק מדרך-כלל..."

"מה?" תהייתי "איך זה ייתכן? הרי הדבש הוא אותו דבש..."

"כן, אבל גם לדברים הקטנים הללו יש משמעות. הדבש הרבה יותר מתוק שאני יודע שהוא הגיע אלי בזכות אנשים טובים."

חשבתי קצת על מה שהוא אמר. הרגשתי שיש הרבה מן האמת בדבריו. שאולי דווקא בגלל שאין לו הרבה כסף הוא שם לב לדברים הקטנים שאנחנו לא שמים אליהם לב, הדברים שאנחנו חושבים שניתן לקנות בכסף, אבל מה שנותן להם את המשמעות שלהם זה לא הכסף אלא משהו מעבר לכך...

המשכנו ללכת בעיר העתיקה לכיוון היציאה, שהגענו לחומות השמש כבר זרחה וניתן היה לראות ולשמוע שהעיר התעוררה ליום חדש.

האמת היא שזה מעין רגע מאוד מרגש כזה - רגע שבו פתאום אתה שם לב שהעיר התעוררה לחיים: את החושך שהיה בסליחות מחליף אור השמש, את הדממה ששררה בעיר (הרי גם לפני שנכנסו לעיר העתיקה הלכנו קצת בעיר) מחליפים צופרי המכוניות ורעש האוטובוסים.

זה מרגיש כאילו כל הלילה הזה, של הסיור סליחות, היה בעצם חלום שנגמר ברגע שהעיר "התעוררה לחיים".

לווייתי אותו קצת, עד שהגענו לתחנת האוטובוס שבמקרה שנינו היינו צריכים.
 "תודה רבה לך." אמרתי לו.
 "על מה בדיוק?!" הוא תהה.
 "על מה שלימדת אותי כשיצאנו מהסליחות..."
 הוא השפיל את המבט וחיך חיוך גדול. לאחר מכן הוא הסתכל עלי שהחיוך עדיין על פניו
 "אני מקווה לפחות שעכשיו אני החזרתי לך משהו בתמורה למה שנתת לי אז, לפני ראש
 השנה..."
 "כן," אמרתי לו בקול שקט "כל אחד מאיתנו נתן לשני משהו שהיה לו."
 "אתה מבין," הוא אמר לי בבוטחון מלא "אם אתה שואל אותי, זה אחד הדברים הכי
 מעניינים ביום כיפור - הוא נותן לך הזדמנות לשים לב לדברים הקטנים, אתה נכנס
 לנעליים של בן-אדם שאין לו רק ליום אחד".
 "אבל זה רק אוכל ושתייה!" אמרתי לו.
 "קודם כל, ושתייה זה משהו לא קטן, ובנוסף לכך, זה נכון לכל דבר חיוני שתחסיר מעצמך.
 כל פעם שמשוהו יקר יחסר לך (כמו אוכל ושתייה במקרה של יום כיפור) אתה תלמד לשים
 לב לדברים הקטנים שאתה בדרך-כלל לא שם לב אליהם. היו שנים שעשינו ראש השנה
 מצומצם, ללא דבש, ממש סדר ראש השנה עם הארוחה הכי פשוטה שאתה יכול לדמיין,
 אבל בגלל שהיו פעמים שהיה לנו דבש, רק שלא היה לנו למדתי להעריך את המתקנות שלו,
 ולכן, שכן היה לנו, שמת לי לב לדברים שמי שיש כל הזמן דבש לא ישים לב..."
 כל-כך שמחתי שקיימנו את השיחה הזאת, תמיד לפני כל חג (כולל יום כיפור) אני מנסה
 ללמוד משהו שישאר איתי בחג. השנה משום מה לא הצלחתי. חשבתי שאולי הסיור סליחות
 יעשה את זה - אבל גם הוא לא לימד אותי משהו מיוחד.
 אז בה אותו אחד ונתן לי בדיוק את מה שחיפשתי, בדיוק את מה שהייתי צריך.

אני לא אשקר ואומר שהצום היה קל ומהנה,
 אבל אני כן אומר שהיה צום קשה אבל משמעותי מאוד. ברגעים הכי קשים שהיו לי בצום,
 הרגעים שבהם אמרתי לעצמי ש - "אוף! זה ממש קשה!" (ואפילו רגעים שבהם אמרתי
 אמרתי משהו כמו - "די! אני לא יכול יותר!") נזכרתי במה שהוא אמר לי ומהקושי למדתי
 משהו.

אבל לא משנה מה - בסוף הצום, כמו תמיד, הרגשתי תחושה של גאווה והקלה.

שתהיה לכם גמר חתימה טובה וצום קל ומועיל! 🍌!